

νοὺς. Μετὰ τούτους ἔρχονται οἱ ὀκτὼ κώδωνες τοῦ Πεκίνου, ζυγίζοντες ἕκαστος 53 τόνους. Ὁ ἐπὶ τοῦ πύργου τῆς Οὐσετμιστέρης μέγας κώδων ζυγίζει 14 τόνους περίπου. Ὁ ἐν Νοβογορόδ τῆς Ῥωσσίας ὑπάρχων κώδων ζυγίζει 31 τόνους, καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ περίπου 17. Λέγουσιν ὅτι τὸ μέταλλον ἐξ οὗ εἶνε κατεσκευασμένος ὁ μέγας κώδων τῆς Μόσχας περιέχει καὶ πολλὴν ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου προσενεχθεῖσαν ὑπὸ διαφόρων ὡς ἀνάθημα, ὑπολογίζεται δὲ ἡ ἄξια του εἰς 67 χιλ. λίρας στερλίνας περίπου.

Εἰς πολλὰς ἐκκλησίας ἐκτελεῖται ἁρμονικὴ κωδωνοκρουσία, διὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται 8 ἢ 12 κώδωνες διαφόρων μεγεθῶν παράγοντάς μουσικούς ἤχους ὁμοίους πρὸς τοὺς τοῦ κλειδοκυμβάλου. Τιοιυτοτρόπως δὲ κρούονται μέλη δι' αὐτῶν.

Κατὰ τοὺς παλαιούς χρόνους ἐπιστευετο ὅτι οἱ κώδωνες ἠδυνάτο νὰ ἀπομακρύνωσι τὰ δαιμόνια· διὰ τοῦτο ἐπεκράτει συνήθεια νὰ σημαίνωσι τοὺς κώδωνας τῶν ἐκκλησιῶν, ὅταν ἀσθενής τις ἐψυχορράγει, διὰ νὰ διώκωσι τὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ὑπέτιθετο ὅτι ἴστανται παρὰ τὴν κλίνη τοῦ ἀσθενούς, περιμένοντά νὰ ἀρπάσωσι τὴν ψυχὴν του. Οἱ κώδωνες ἐγομίζοντο ἐπίσης ὅτι εἶχον τὴν δύναμιν νὰ προφυλάττωσι τὰς οἰκοδομὰς ἀπὸ ἀστραπῶν καὶ καταιγίδων. Α.

Ο ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ

Ἐστὸ σπίτι κάθουμι τὸ βράδυ βράδυ,
ὅπου πρωτόβλεψα χρυσὴ αὐγὴ
μέσα ἔστὸ ἡμέρο πετοῦν σκοτάδι
ὅλα τὰ ὄνειρα τὰ περασμένα,
ὅλα τὰ πρόσωπα τ' ἀγαπημένα,
ποῦ τώρα κοίτουνται βαθειὰ ἐστὴ γῆ.

Πηγαίνω, στέκομαι ἐστὸ παραθύρι
ἢ δύση ἀντικροῦ χαμογελά.
μέσ' ἔστὸ ῥουμπίνια τῆς, μέσ' ἔστὸ ζαφεῖρι
οἱ ἀνεμόμυλοι ἀντιφεγγίζουν,
σὺν τὰ φαντάσματα στριφογυρίζουν,
βογγοῦν τὰ ἔαρτια τῶν τὰ ἀψηλά.

Ἔτσι, σὺν ἡμουνε παιδί ἀκόμη,
ἐδῶ καθόμουνε καμμιά φορά,
τῆς δύσης κόκκινο ἦταν τὸ χρῶμα
καὶ ῥοδοφτέρουγο τὸ συννεφάκι.
Ἐστὸ ἀνοιξιάτικο τὸ ἀγεράκι
οἱ μῦλοι· ἀπλανάν λευκὰ φτερά.

Κανένα ὄγειρο δὲ μοῦ γελοῦσε
ἡμουνε ὄνειρο ἐγὼ βαθύ,
ἡμουν τὸ σύννεφο ποῦ ἐπερνοῦσε,
καὶ ἐκοιμότανε συμμαζωμένο
μέσ' ἔστὸ πέλαγος τὸ χρυσιωμένο,
καὶ ἦταν ἀνίδεο ποῦ θὰ ἄρεθῆ. —

Νῆος ἐκαθόμουνε ἐδῶ· ἐστὸ χέρι
ἐγερνά μέτωπο σὺν τῇ φωτιά·
φεύγαν τὰ σύννεφα ἔστ' ἀγρικαίρι,
ἢ δύση κόκκινη, καμινισμένη·
οἱ μῦλοι γύριζαν δαιμονισμένοι,
πέφταν, σκόνουνταν σὺν τὰ στοιχεῖα.

Τὰ ἔαρτια ἀκούραστα στριφογυροῦσαν,
θαρρεῖς ποῦ κράζονταν ἐστὸ σκοτεινά,
μὰ δὲν προσθάνουνταν καὶ βλασφημοῦσαν!
Ἔτσι καὶ οἱ πόθοι μου μέσ' ἔστην καρδιά μου
ἐκνηγοῦσανε τὰ ὄνειρά μου,
καὶ ἐκεῖνα φεύγανε παντοσθενά.

Ἄχ! τώρα πέρασε τὸ κλοκαῖρι,
τρέχει ἐστὴς φλέβες μου ἢ χειμωνιά,
κρῖο τοῦ μνήματος φυσᾷ τ' ἀγέρι!
Σὺν τὸν ἀπόμαχο ἐγὼ τὸ γέρο,
πολέμους ποῦζησα ἐστὸ νοῦ μου φέρω,
λύθουν τὰ δάκρυα τὴν παγωνιά. —

Ἐστ' ἀρχαῖο κάθουμι τὸ παραθύρι
ἢ δύση σβύνεται ἀργὰ ἀργά,
οἱ μῦλοι παῦνονε τὸ γύρι· γύρι·
σώθηκε τ' ἄλετριμα ποῦ τοὺς κινούσε,
σώθηκε ἢ δύναμη ποῦ μ' ἐξυπνοῦσε!
γέρινω ἐστὸ μνήμά μου σιγὰ σιγὰ.

(ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΒΑΓΙΟΣ. ΝΥ)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἀμερικανικὸς κροκοδείλος εἶνε μέγα σαυροειδὲς ἀμφίβιον, ὅπερ διατᾶται πάντοτε εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα, οὐδέποτε εἰσερχόμενον εἰς ἀλμυρόν. Συνήθως φθάνει εἰς μῆκος δεκατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ποδῶν ἢ κεφαλὴ του ἀποτελεῖ τὸ ἕβδομον περίπου τοῦ ὅλου μῆκους του, τὸ δὲ στόμα του εἶνε εὐρύτατον μετὰ μίαν σειρὰ δέξων ὀδόντων ἐπὶ ἐκάστης σιαγόνης τρέφεται δὲ κυρίως δι' ἰχθύων, ἀλλὰ συλλαμβάνων κατὰκροθίξει καὶ ζῶα χερσαῖα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπους. Γεννᾷ πενήτηντα ἕως ἐξήκοντα αὐτὰ ἰσομεγέθη πρὸς τὰ τῆς χηρῆς, τὰ καλύπτει μὲ ἄμμον καὶ ἀφίνει αὐτὰ νὰ ἐκκολαθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ ἡλίου. Οἱ νεοσσοὶ ἔχρουσι πέντε ἢ ἕξ δακτύλιων μῆκος ἅμα ἐκκολαθῶσιν, ἀμέσως δὲ σπειδύουσι πρὸς τὸ ὕδωρ.

Ἄρετκονται νὰ παίζωσιν εἰς τὸν ἥλιον, πτοηθέντες δὲ φεύγουσιν ὑλακτοῦντες ὡς σκύλακες. Λέγεται ὅτι ἐνίοτε ἐν ὄρα κινδύουσι ἢ μῆτηρ καταπίνει· τὰ μικρὰ τῆς, τὰ ὁποῖα ὀρμῶσι τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐντὸς τοῦ λαίμου τῆς.

Τὸ δέρμα τοῦ ἐν πλήρει ἀναπτύξει κροκοδείλου εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ λεπτῶν ὀστείων σκληροτάτων, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀληθῆς τὸ συνήθως λεγόμενον ὅτι δὲν διαπερᾷ αὐτὸ σφαῖρα πυροβόλου. Τὸ δέρμα τοῦ κροκοδείλου τοῦτου χτηνεργαζόμενον χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν ὑποδημάτων.

Ἐν περιπάτῳ

— Δὲν μοῦ λές, ποιαις εἶν' αὐταῖς ἢ πέντε ποῦ πηγαίνουσι ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρόμιο;

— Ἡ τελευταία δεξιά εἶνε κόρη μου· ἢ ἄλλαις τέσσαρες εἶνε ἀδελφαίς τῆς.